

Prin Brumar

Bragagiu

Orizonturile-nchise
Plumbuite-s strict cu nouri
Că și vremile precise
Se presoară în ecouri.

Mohorâre, întristare -
Mi-am lăsat în palme fruntea
Căci nici Soarele nu-i Soare,
Calea Robilor nu-i puntea,

Aurul nu este aur,
Drumu-n umbre doar pitite,
Iar asfaltu-i un balaur
Cu solzi-file necitite.

M-aș porni, dar nu am unde,
Aș vorbi - nu am cu cine:
Care suflet mi-ar răspunde
Unde-i rău și unde-i bine?

Îmi ridic spre ceruri gânduri
Din rugina de troiene,
Dar își lepădără cărduri
Căile aeriene.

E pustiu azi pe toloacă,
Codrul gol este în creangă
Și încep să nu cred dacă
Vreau o lume și mai largă.

Cine știe ce-o fi mâine:
Vremea bună este, nu e...
Doar ferestrele bătrâne
Râd cu dinții de gutuie.
Victor Bragagiu